

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1917.

Treść: (z 523 — 525.) 523. Ustawa, dotycząca ubezpieczenia robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków. — 524. Ustawa, dotycząca upoważnienia przełożeń kas chorych i górniczych kas brackich tudzież wydziałów zakładów zastępczych dla ubezpieczenia pensyjnego do szczególnych zarządzeń w czasie trwania stanu wojennego. — 525. Ustawa, dotycząca zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami, pozostałymi po nich.

523.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1917,

dotycząca ubezpieczenia robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, następuje:

§ 1.

Obowiązek ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków po myśli ustawy z dnia 28. grudnia 1887. Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, rozszerza się na wszystkie przemysły górnicze, podlegające nadzorowi władz górniczych (§ 5. p. u. gór.) wraz z należącymi do tego zakładami (§ 117. i § 131. p. u. gór.) i ze służącym przemysłowi górniczemu uzyskiwaniem i sprowadzaniem drzewa przez przedsiębiorstwa górnicze, nie stanowiącym przedsiębiorstwa, unormowanego wedle zasad gospodarstwa leśnego, dalej na przedsiębiorstwa wiertnicze dla minerałów zastrzeżonych (§ 3. p. u. gór.), tudzież na przedsiębiorstwa wydobywania wosku kopalnego (ozokerytu, wosku ziemnego) i asfaltu (§ 19., ustęp 1., ustawy z dnia 9. stycznia 1907. Dz. u. p. Nr. 7).

§ 2.

Ubezpieczenie uskutecznia się w osobnym zakładzie ubezpieczeń (Zakładzie ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków).

W zakładzie tym należy także ubezpieczać robotników i urzędników ruchu w przedsiębiorstwach

dla nafty (oleju ziemnego, oleju skalnego, petroleum, smoły ziemnej), ubezpieczonych dotychczas po myśli postanowień § 19., ustęp 2., ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7. w terytoryalnych zakładach ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, tudzież robotników i urzędników ruchu tych podlegających obowiązkowi ubezpieczenia zakładów przemysłowych, których funkcjonaryusze po myśli § 11., ustęp 1., ustawy o kasach brackich z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, w brzmieniu, ustalonym w artykule I. ustawy z dnia 17. września 1892. Dz. u. p. Nr. 178, należą do górniczej kasy brackiej. § 11., ustęp 2. i § 49., ustęp 2., ustawy o kasach brackich tracą moc obowiązującą, o ile odnoszą się do ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków.

Robotnicy i urzędnicy ruchu, ubezpieczeni w górniczej kasie brackiej tylko w ograniczonym zakresie, określonym w § 10., ustęp 2., ustawy o kasach brackich (członkowie z mniejszymi prawami), występują z kasy prowizyjnej kasy brackiej z rozpoczęciem się ubezpieczenia.

§ 3.

Do Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków oraz do ubezpieczenia w nim mają analogiczne zastosowanie postanowienia ustaw z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, z dnia 20. lipca 1894, Dz. u. p. Nr. 168, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 21. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 363, dalej postanowienia ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, ze zmianami, wyliczającymi z wymienionych poniżej przepisów.

§ 4.

Trzecią część członków przełożenia, które należy ustanowić według przepisu § 12. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, powołuje Minister robót publicznych w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z pośród osób, obznajomionych z gospodarzami, technicznymi i higienicznymi stosunkami w górnictwie.

Przełożenie wybiera ze swego grona przewodniczącego i dwóch zastępców przewodniczącego z tem zastrzeżeniem, że po jednym z tych funkcyjaryuszów należy wziąć z trzech kury przełożenia.

§ 5.

Powzięcie uchwał co do należących się odszkodowań należy do osobnych wydziałów, składających się z trzech członków, do których każda z trzech kury przełożenia ma wysłać wybranego w osobnem głosowaniu przedstawiciela i jego zastępcę. W razie potrzeby można powołać także osoby, nie należące do przełożenia.

Jeżeli wydział nie poweźmie jednogłośnie uchwały co do uznania lub odrzucenia roszczenia lub co do jego rozmiaru, albo jeżeli jeden z członków wydziału tego zażąda, natenczas wydanie stanowczego orzeczenia należy do przełożenia Zakładu.

W tym przypadku jak w ogóle w tych przypadkach, kiedy nie można ustalić odszkodowania zaraz po śmierci lub po nastaniu prawa do odszkodowania, może wydział żądajacemu odszkodowania przyznać tymczasowe odszkodowania na podstawie uchwały, powziętej większością głosów. Zwrotu wypłaconego tymczasowego odszkodowania nie należy żądać w razie odrzucenia roszczenia z tytułu renty.

§ 6.

Blizsze postanowienia o siedzibie, organizacji, wewnętrznym urządzeniu i prowadzeniu czynności Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków mają być zawarte w statucie Zakładu, podlegającym zatwierdzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

W szczególności należy wydać także postanowienia o wymiarze i ściąganiu wkładek ubezpieczeniowych, o czynnem i biernem prawie wyborczem członków oraz o wyborze przedstawicieli w przełożeniu i w sądach polubownych, tudzież o zakresie uprawnień przełożenia, wydziałów ściślejszych i urzędnika kierującego, o ewentualnem utworzeniu biur dla załatwiania spraw (ekspozytur), wreszcie o wymogach dla zmiany statutu.

§ 7.

Zakład ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków może poruczyć górnicyzmi kasom brackim pośrednictwo w znoszeniu się przedsiębiorców i ubezpieczonych z jednej strony z Zakładem z drugiej strony, w szczególności zaś współdziałanie przy stwierdzaniu nieszczęśliwych wypadków i wykonywaniu zarządzeń, wydanych przez Zakład na zasadzie § 10. Kasy brackie obowiązane są do tego współdziałania w razie zwrócenia się do nich w tym względzie. Blizsze szczegóły co do tego określone będą w statucie Zakładu.

Kasom brackim należy się za ich współdziałanie, oprócz zwrotu wydatków w gotówce, wynagrodzenie, którego wysokość, o ile co do tego nie nastąpi zgoda, będzie określona przez Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

§ 8.

Starostwa górnicze mają prawo, po wysłuchaniu mężów zaufania ze stanu przedsiębiorców i ubezpieczonych, oznaczać z mocą obowiązującą dla pewnych oznaczonych okręgów wartość poborów w naturze.

§ 9.

Przy wymiarze renty za nieszczęśliwy wypadek dla tych osób, które z powodu nieukończenia jeszcze wykształcenia nie pobierają żadnego wynagrodzenia albo pobierają wynagrodzenie niezupełne, należy policzyć zarobek roczny, odpowiadający najniższemu zarobkowi ubezpieczonych, pobierających pełne wynagrodzenie w tym dziale zatrudnienia, dla którego wykształcenie się pobiera. Za podstawę wymiaru dla tych osób, tudzież dla młodocianych robotników nie można brać niższego rocznego zarobku niż 600 K.

§ 10.

Zakład ubezpieczeń ma prawo w każdym okresie leczenia odebrać kasie chorych, do której należy osoba uszkodzona, pieczę nad chorym. W tym przypadku wstępuje on w wszelkie obowiązki i prawa kasy chorych przypadające na nią z mocy ustawy odnośnie do pieczy nad chorym i członkami jego rodziny.

Po ukończeniu leczenia można osobie uszkodzonej tylko za jej przyzwoleniem dać zamiast należającej się jej renty prawo do bezpłatnego leczenia i utrzymania w zakładzie leczniczym; Zakład ubezpieczeń może w tym przypadku dać osobie uszkodzonej odpowiednie odszkodowanie za utratę zarobku, spowodowaną przedłużeniem leczenia.

Oddanie osoby uszkodzonej do szpitala lub zakładu leczniczego na rachunek jej renty można zarządzić we wszystkich przypadkach, jeżeli osoba ta

rozmyślnie przeszkadza leczeniu lub je przewlekła; w przypadku tym należy się członkowi rodziny osoby uszkodzonej opieka, wymieniona w ustępie pierwszym.

Jeżeli do oceny roszczenia prawnego osoby uszkodzonej do renty potrzeba wedle orzeczenia lekarskiego obserwacji przez lekarzy w szpitalu, wówczas można w tym celu zarządzić oddanie osoby uszkodzonej na czas potrzeby do szpitala. Wyłożone na to koszta ciężą na Zakładzie ubezpieczeń.

Jeżeli osoba uszkodzona, nie mając do tego przewidzianych w ustawie lub innych ważnych powodów, nie usłucha zarządzenia Zakładu ubezpieczeń, wydanego na zasadzie postanowień niniejszego paragrafu, wówczas można całkiem lub częściowo wstrzymać wypłacanie jej renty za czas odnośny.

§ 11.

Ułożenie podziału na klasy niebezpieczności (§ 14. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków) dla przedsiębiorstw, ubezpieczanych w Zakładzie ubezpieczeń, oraz zmiany tego podziału należą do przełożenstwa i podlegają zatwierdzeniu Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych.

§ 12.

Taryfowe wkładki ubezpieczeniowe ciężą wyłącznie na posiadaczu ubezpieczonego przedsiębiorstwa.

§ 13.

Centralny fundusz rezerwowy górniczych kas brackich, utworzony po myśli § 37. ustawy o kasach brackich z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, przekazuje się Zakładowi ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

§§ 37. i 38. powyższej ustawy tracą moc obowiązującą.

§ 14.

Obowiązek udzielania prowizji członkowi, trwale niezdolnym do zarobkowania, ciężący na kasach prowizyjnych górniczych kas brackich, istnieje także wówczas, jeżeli niezdolność do zarobkowania spowodowana została nieszczęśliwym wypadkiem w przedsiębiorstwie, za który należy po myśli niniejszej ustawy zapłacić odszkodowanie; jednakowoż tak w tych przypadkach jak i wtedy, gdy pewna osoba, która pobiera rentę z powodu doznanego przedtem nieszczęśliwego wypadku, uzyska następnie roszczenie do górniczej kasy brackiej o prowizję dla inwalidów, spoczywa roszczenie do kasy prowizyjnej w tym zakresie, w jakim oba roszczenia razem przewyższają dwie trzecie zarobku z pracy, wziętego za podstawę wymiaru renty z powodu nieszczęśliwego wypadku. Jeżeli prowizya dla inwalidów jest większa niż dwie trzecie tego zarobku, to spoczywa ona

w kwocie renty, należnej z powodu nieszczęśliwego wypadku.

Dopóki osoba uszkodzona pobiera pełny zarobek z pracy jako rentę z powodu nieszczęśliwego wypadku (art. 2., ustęp przedostatni, ustawy z dnia 21. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 363), dopóty spoczywa roszczenie o prowizję dla inwalidów.

Osoby, pozostałe po zabitych, którym przysługuje roszczenie z tytułu ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, nie mają do górniczej kasy brackiej roszczenia o prowizję.

Jeżeli kasa prowizyjna udzieliła osobie uszkodzonej lub osobom, pozostałym po zabitym, prowizji za okres czasu, przez który według powyższych postanowień prowizya spoczywa lub się nie należy, to roszczenie o rentę z powodu nieszczęśliwego wypadku przechodzi aż do tej wysokości, w jakiej prowizya spoczywa lub się nie należy, na kasę prowizyjną, o ile jeszcze nie wypłacono odnośnych rat renty uprawnionemu do jej poboru.

Do dobrowolnych ubezpieczeń dodatkowych, za które ubezpieczony sam płaci całą wkładkę, nie stosują się powyższe postanowienia o spoczywaniu lub nienależności prowizji.

§ 15.

Do rozstrzygania o roszczeniach o odszkodowanie, podniesionych przeciw Zakładowi ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, których tenże Zakład nie uznał, właściwymi są wyłącznie sądy polubowne Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, których siedziby i okręgi oznaczy się w rozporządzeniu. Takie sądy polubowne należy utworzyć w siedzibach władz górniczych albo w siedzibach sądów polubownych zakładów ubezpieczeń robotników od nieszczęśliwych wypadków.

Do tych sądów polubownych i do postępowania przed nimi mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 38. ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków.

W rozprawach przed sądami polubownymi uczestniczą jako asesorowie dwie zawodowo wykształcone osoby, mianowane przez Ministra robót publicznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, tudzież przedstawiciel przedsiębiorców i przedstawiciel ubezpieczonych, należących do przedsiębiorstw ubezpieczonych w Zakładzie. Przedstawiciele przedsiębiorców i ubezpieczonych wybiera się według bliższych postanowień, zawartych w statucie Zakładu.

Skargę należy wniesć do tego sądu polubownego, w którego okręgu leży przedsiębiorstwo, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia.

Koszta połączone z urządzeniem i czynnościami sądów polubownych, winien ponosić Zakład ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

Sądy polubowne rozstrzygają także spory między górnictwami kasami brackimi a Zakładem ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, które wynikają z zastosowania § 14. Właściwość oznacza się przytem wedle siedziby górniczej kasy brackiej.

§ 16.

Prawo wkraczania, przyznane w §§ 18., ustęp 2., 28., 29., 30., 31., 50. i 54., ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków władzom politycznym, względnie inspektorom przemysłowym, przysługuje odnośnie do przedsiębiorstw podlegających władzom górniczym, tymże władzom.

Orzeczenia, które po myśli przepisów ustawy o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków mają wydawać władze polityczne, winny władze te, o ile chodzi o przedsiębiorstwa, ubezpieczone w Zakładzie ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków, wydawać w porozumieniu z władzami górniczymi.

§ 17.

Nadzór państwowy nad Zakładem wykonuje Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem robót publicznych.

§ 18.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80.

§ 19.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i robót publicznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Laxenburg, dnia 30. grudnia 1917.

Karol wtr.

Seidler wtr.

Toggenburg wtr.

Homann wtr.

524.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1917.

dotycząca upoważnienia przełożeństw kas chorych i górniczych kas brackich tudzież wydziałów zakładów zastępczych dla ubezpieczenia pensyjnego do szczególnych zarządzeń w czasie trwania stanu wojennego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się przełożeństwa kas chorych, urządzonych według ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby, tudzież przełożeństwa górniczych kas brackich do wydawania w sprawach, zastrzeżonych na mocy ustawy lub statutu walnemu zgromadzeniu, prawnie skutecznych uchwał z mocą obowiązującą na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, o ile pewne szczególne zarządzenie w interesie członków lub kasy (kasy brackiej) nie cierpi zwłoki.

Dopuszczalne jest uzupełnienie przełożeństwa przez czasową kooptację aż do odpowiadającej statutowi liczby członków przełożeństwa.

Pod tymi samymi warunkami udziela się takiego upoważnienia także wydziałom zakładów zastępczych, uznanych na mocy § 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, o ile u nich najwyższym organem uchwalającym jest walne zgromadzenie.

§ 2.

Dalsze przepisy, potrzebne do wykonania wydanego w § 1. zarządzenia, w szczególności także przepisy o wymogach ważnego dojścia do skutku tego rodzaju uchwały, wyda Ministerstwo robót publicznych, o ile chodzi o górnicze kasy brackie, a odnośnie do kas chorych i zakładów pensyjnych Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§ 3.

Upoważnia się Rząd do oznaczenia w drodze rozporządzenia terminu, w którym gęsić moc obowiązującą uchwał, powziętych stosownie do § 1.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, przez co traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 6. września 1914, Dz. u. p. Nr. 238.

§ 5.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi robót publicznych.

Laxenburg, dnia 30. grudnia 1917.

Karol wtr.

Seidler wtr.

Toggenburg wtr.

Homann wtr.

525.**Ustawa z dnia 31. grudnia 1917,**

dotycząca zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami, pozostałymi po nich.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się c. k. Rząd, bez ujmy dla ostatecznego uregulowania zarachowania tego wydatku wojennego, do udzielania w razie udowodnionego ubóstwa osobom cywilnym, posiadającym obywatelstwo austriackie, które, nie biorąc udziału w operacjach wojskowych, zostały uszkodzone wskutek bezpośredniego oddziaływania wydarzeń wojennych (inwalidzi cywilni) i przez to doznały zmniejszenia swej zdolności zarobkowania conajmniej o 20%, tudzież członkom rodziny ta-

kich osób, na czas trwania tej zmniejszonej zdolności zarobkowania, zaś jeżeli uszkodzenie spowodowało śmierć, członkom rodziny pozostałym po takich osobach, wsparcia najwyżej do wysokości każdorazowego zasiłku na utrzymanie dla członków rodziny osób, powołanych do czynnej służby w sile zbrojnej, a to aż do czasu, gdy sprawa zostanie w inny sposób unormowaną w drodze ustawowej.

§ 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Laxenburg, dnia 31. grudnia 1917.

Karol włr.

Seidler włr.

Toggenburg włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz do dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849 za K 5-04	Rocznik 1867 za K 4-80	Rocznik 1885 za K 4-32	Rocznik 1903 za K 10-80
" 1850 " " 12-60	" 1868 " " 4-80	" 1886 " " 5-52	" 1904 " " 6-—
" 1851 " " 3-12	" 1869 " " 7-20	" 1887 " " 6-—	" 1905 " " 7-20
" 1852 " " 6-24	" 1870 " " 3-36	" 1888 " " 10-08	" 1906 " " 14-40
" 1853 " " 7-56	" 1871 " " 4-80	" 1889 " " 7-20	" 1907 " " 15-60
" 1854 " " 10-08	" 1872 " " 7-68	" 1890 " " 6-48	" 1908 " " 10-80
" 1855 " " 5-64	" 1873 " " 7-92	" 1891 " " 7-20	" 1909 " " 10-20
" 1856 " " 5-88	" 1874 " " 5-52	" 1892 " " 12-—	" 1910 " " 10-68
" 1857 " " 6-84	" 1875 " " 4-80	" 1893 " " 7-20	" 1911 " " 8-40
" 1858 " " 5-76	" 1876 " " 3-60	" 1894 " " 7-20	" 1912 " " 15-—
" 1859 " " 4-80	" 1877 " " 2-40	" 1895 " " 8-40	" 1913 " " 11-60
" 1860 " " 4-08	" 1878 " " 5-52	" 1896 " " 8-40	" 1914 " " 18-—
" 1861 " " 3-60	" 1879 " " 5-52	" 1897 " " 18-—	" 1915 " " 14-04
" 1862 " " 3-36	" 1880 " " 5-28	" 1898 " " 7-20	" 1916 " " 15-24
" 1863 " " 3-36	" 1881 " " 5-28	" 1899 " " 12-—	" 1917 " " 18-30
" 1864 " " 3-36	" 1882 " " 7-20	" 1900 " " 8-40	
" 1865 " " 4-80	" 1883 " " 6-—	" 1901 " " 7-20	
" 1866 " " 5-28	" 1884 " " 6-—	" 1902 " " 9-—	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyszuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24. nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.